

Utolsó nap

Arra ébredtem, hogy már megint taszigálnak. Mielőtt még rendesen magamhoz térhettem volna, nagyot koppintottak a fejemre. Ilyenek ezek a reggelek. Este mindig azt hiszem, hogy ezúttal aludhatok egy jót, szépeket álmodom, végül viszont napról napra sajgó kobakkal ébredek. Mikor elkezdtem ezt az irodai munkát, senki nem mondta, hogy így bánnak a felettesek a dolgozókkal.

Szerencsétlenségemben nem vagyok egyedül, mással sem bánnak jobban. Nálam is rövidebbet húzta szegény Billentyűzet. Engem ráncigálnak össze-vissza, mint zászlót a szél meg gyakran adnak egy barackot fejem búbjára, de jaj, kedves, ártatlan Billentyűzet! Neki naphosszat püfölik kegyetlenül a hátát, alig állnak meg talán egy percre. Pedig ő igazán nem árt senkinek sem. Ha szépen megkérték volna, gépelniük sem kellene, maga pötyögné be az ezer meg ezer számot, s betűt.

Az öreg, bölcs Monitor szinte csak porfogó, hozzá egy ujjal sem nyúlnak – már ha egy vandálkodni nem vonakodó egyén arra nem tévedt, hogy kivetőválja a képmását. Szerencsére eddig mindegyiket le lehetett mosni, de mind aggódunk, hogy egy nap már nem lesz ennyire ártatlan ez a gyerekes tréfa. Olyan egy drága, jó lélek pedig ez a Monitor! Mindig próbál felvidítani minket, hogy legalább egy kis napsugarat csempésszen felhős életünkbe. Esténként, mikor véget ér a munkanap, mesét mond nekünk, hogy hamar álomba szenderedhessünk.

Monitor rengeteg történetet tud. Őrzi a bejutást a végtelen tudás, szórakozás, ostobaság és egyéb portékák tárházába, a világhálóba. Ha ő nincs, sohasem tekinthetik meg a halandók eme csodákat, vagy épp borzalmakat. Van egy őrtársa, Wifi. Vele ugyan személyesen sosem beszéltem, de monitor szerint mindannyiunknál fiatalabb és pimaszabb egyén. Szeret másokat megtréfálni, csak mert éppen ahhoz tartja kedve. Na, amikor ő nem hajlandó együttműködni, annak mindig mi isszuk meg a levét. Persze csak képletesen.

Emlékszem a napra, mikor valami felelőtlen idióta leöntötte szegény Billentyűzetet. Mind nagyon megijedtünk. Próbálták kétségbeesetten törölgetni, majd valaki kihúzta őt a helyéről és elvitte. Napokig nem láttuk, de Monitor igyekezett tartana bennünk a lelket, hogy a szervízben segítenek rajta, jobban lesz. Vissza is jött, nagy megkönnyebbülésünkre. Mintha teljesen újonnan érkezett volna a gyártótól.

Talán a munkanap felénél lehattunk, mikor is felvettem nekik, hogy fel kéne mondanunk. Hosszú távon ez a hely csak megöl minket. Elhasználódunk, tönkre megyünk, majd szemrebbenés nélkül lecserélnek egy újabb modellre. Billentyűzet hajlott is volna rá, de nem igazán tartotta kivitelezhetőnek a mi helyzetünkben, így először egy sztrájkot javasolt: tartsunk egy napot, mikor egyikünk sem lesz hajlandó meghajolni feletteseink akaratának, és nem leszünk hajlandóak együttműködni. Erre Monitor rögtön le is szidott minket. Szerinte ezzel pont az ellenkezőjét értük volna el ezzel.

Épp azt fejtettem ki, hogy nekem egy fizetés nélküli szabadnap is jólesne, csak hogy végre, egyszer az életem során tényleg kipihenhessem magam, mikor is valami ismeretlen érzés futott át rajtam. Nyirkos volt, hideg, és fájdalmas.

Abban a pillanatban rájöttem, mennyire igazságtalan is ez. Még csak nem is dönthettem soha magam sorsáról, még a befejezés jogát is elvették tőlem.

Viszont tudtam, hogy végre nem kell majd amiatt aggódnom, hogy felébredzenek.

Albert Laura, Pécs 2-es csoport